

troskyldigt virkelig at tro, at Fagforeninger og Arbejdsløsheds-kasser faktisk og praktisk er noget fra hinanden forskelligt. Det ved vi dog alle, og det er fremhævet paa en pompøs Maade af det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin-Olsen) ved Lovforslagets første Behandling, at naar Arbejdsløshedsforsikringen overhovedet er blevet gennemført, er det, fordi Fagforeningerne har taget Sagen i deres Haand og har gjort det obligatorisk for deres Medlemmer samtidig at være i en til samme Fag knyttet Arbejdsløsheds-kasse. Derigennem er disse to, om end formelt adskilte, faktisk fuldkommen identiske, og det er aldeles ikke for Smed at ville rette Bager at straffe Arbejdsløsheds-kassen, naar Fagforeningen gør sig skyldig i grove Brud paa Samfundsordenen. Det er kun, som naar man straffer Célestin for de Uregelmæssigheder, Floridor gør sig skyldig i; thi Célestin er Floridor — og Floridor er Célestin. Af Folk, der staar med det praktiske Livs Grund under Fødderne, synes det mig, som sagt, en besynderlig Naivitet at ville hænge sig i dette rent formelle, at det er to.

Hvis man satte sig ud over denne Formalisme og gik ind paa Livets Realitet, vilde man benytte denne Lov til at skabe det, som er langt vigtigere end denne Lov, og som paa en vis Maade er Forudsætningen derfor, nemlig Arbejdsfred i en Række Tilfælde, hvor Arbejdsfreden er og bør være den naturlige Følge af de to Samfundsinstitutioner, som Regering og Rigsdag har skabt. Naar Fagforeningerne betegnedes af den ærede Ordfører som fuldstændig fri i Modsætning til Arbejdsløsheds-kasserne som statsanerkendte og statskontrollerede, er det jo heller ikke formaliseret set længere rigtigt. Thi efter den Stilling, som Loven om den faste Voldgiftsret har givet Fagforeningerne, er de ogsaa paa en vis Maade statsanerkendte Institutioner, Institutioner, med hvis Eksistens og med hvis ejendommelige Maade at fungere paa Lovgivningsmagten faktisk regner. Naar det er saaledes, har hele Samfundet den mest levende Interesse i, at der træffes Foranstaltninger i den af Justitiarius Ussing paapegede Retning. Og dér er altsaa det første, at naar en Fagforening findes skyldig i lovstridig Adfærd paa Trods af afsagte Voldgiftsdomme, skal dette føre til, at Anerkendelse for den dertil svarende Arbejdsløsheds-kasse tages tilbage. Derigennem straffer man i Virkeligheden den rette; der er ikke en eneste, det gaar ud over, undtagen den, det i denne Henseende bør gaa

ud over. Og det andet er det, at Anerkendelse kun maa gives de Kasser, hvis Fagforeninger henhører under et fælles, alle Fagforeningerne omfattende Forbund eller et de paagældende Fag omfattende Forbund, og ikke gives, naar Foreningslovene ikke først og fremmest kræver det omfattende Forbunds Godkendelse til Arbejdsstandsninger. For virkelig med-frelst Samvittighed at kunne yde Statsunderstøttelse til arbejdsløse maa man sørge for, at saa længe der kan arbejdes under fredelige og rolige Forhold her i Landet, sker det. Det skal være det normale, at der arbejdes, og det maa under ingen Omstændigheder taales, at der sker Brud paa det rolige, daglige Samfundsarbejde, saaledes at dette Brud fra Fagforeningernes Side enten er paa tværs af indgaaede Overenskomster eller paatvunget af et usselt lille, uforsonligt Mindretal indenfor denne eller hin Arbejderkreds. Først naar alle Midler til at skaffe Folk Arbejde er udtømte, naar det er rent udenfor liggende Aarsager, som intet har at gøre med den store staaende Lønningsstrid mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, kun naar det er den Arbejdsløshed, som organisk er knyttet til den nuværende Samfundsordnings ejendommelige Struktur, der foreligger, er der Grund for Staten til at komme med sin Understøttelse og sin Hjælp. Og det er, forekommer det mig, en Samfundspligt at afgrænse Statens Hjælp nøjagtig til disse Tilfælde. Derfor maa jeg beklage, at den udmærkede Anledning til at bringe et stort og organisk Hele ud af dette vanskelige Emne er blevet forsømt; naar man nu just er gaaet den Vej, man er gaaet, har jeg ikke villet modsætte mig det, men jeg vil ærligt sige, at jeg ikke deler den højst ælskværdige Ordførers optimistiske Forventning om, at man ad den Vej vil naa til at skabe et gunstigt Resultat. Men lad mig tilføje i samme Aandedræt, at det skulde glæde mig, om hans Haab ikke blev beskæmmet.

Martin Olsen: Med Hensyn til Betænkningen og de stillede Ændringsforslag kan jeg fatte mig ganske kort, idet den ærede Ordfører for Udvalget jo har gennemgaaet Ændringsforslagene og knyttet sine Bemærkninger dertil, og jeg i alt væsentligt kan tiltræde den ærede Ordførers Udtalelser. Kun ved et Par enkelte Ændringsforslag vil jeg gerne opholde mig og navnlig ved Ændringsforslag Nr. 8. Jeg gør Ordføreren og Sekretæren opmærksom paa, at Ændringsforslag Nr. 8 ikke er blevet affattet, som det selvfølgelig